

ŠKOLNÍ ČASOPIS

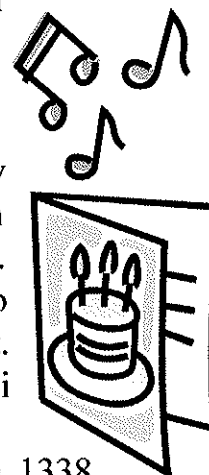
PEL - MEL

ČERVEN 2017

Naše škola má 35. narozeniny

První obyvatelé Jižního Města se do nových bytů mohli stěhovat v polovině roku 1976, v září téhož roku šly jihoměstské děti do první školy, která zde vznikla. Nezůstalo u jediné, postupně vyrůstaly další, mezi nimi i naše **Základní škola Donovalská**.

V letošním roce tomu už bude 35 let, co se poprvé otevřely brány školy. Své první žáky uvítala naše škola při slavnostním otevření **1. září 1982**. Ve 22 třídách se začalo učit celkem 646 žáků. Se zabydlováním sídliště se škola rychle rozrůstala a brzy bylo patrné, že její prostory nebudou pro silné populační ročníky stačit. Po dvou letech se tak otvírala další budova, tzv. přístavba s dalšími učebnami.

Ve školním roce 1987/88 dosáhla škola maximálního počtu 1338 žáků. Počet dětí se pak pozvolna snižoval, ale do roku 1992 neklesl pod tisíc žáků. V současné době má škola 673 žáků, kteří se učí ve 29 třídách.

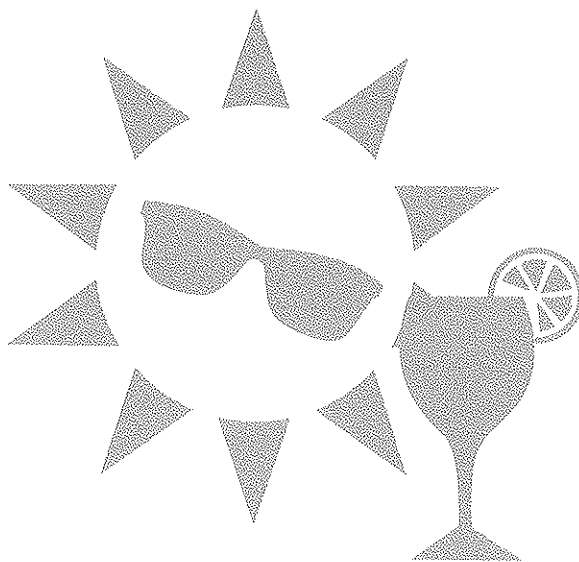
Vedení školy převzal v r. 1990 náš současný pan ředitel Pavel Dittrich. Významnou událostí v historii školy byla v roce 1995 návštěva pana prezidenta Václava Havla, který u nás spolu s primátorem hl.m. Prahy zahájil nový školní rok.

Během let 2004 až 2006 proběhla velká rekonstrukce, škola dostala nový kabát a změnila se zvenku i uvnitř téměř k nepoznání. Došlo také na modernizaci školní kuchyně a jídelny.

Od školního roku 2007/2008 se začalo učit podle školního vzdělávacího programu „Mosty k vědění“.

Narozeniny oslavíme školní **AKADEMIÍ**, která se bude konat **14. června 2017**. Takže - **VŠECHNO NEJLEPŠÍ!**

- man -

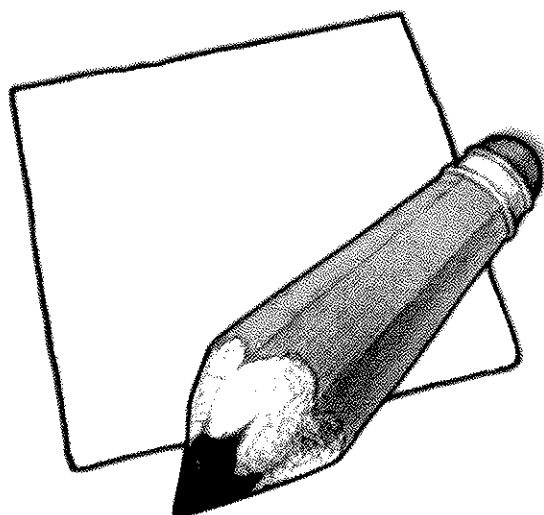

PEL - MEL

Časopis PEL - MEL vychází od školního roku 1996/97. Žáci v něm uveřejňují své literární práce - básničky, pohádky, povídky, přispívají i různými rozhovory, anketami, testíky nebo kvízy. Každoročně se redakční rada obměňuje, a to nejen proto, že žáci devátých tříd (také pátých nebo sedmých) odcházejí na střední školy. Najdou se vždy redaktoři noví, kteří projeví zájem se zapojit a uveřejnit své práce.

V tomto speciálním čísle se můžete podívat na vybrané příspěvky z let 1996 - 2017. Pěkné počtení!

-man-

NOČNÍ MŮRA

Vprostřed zimy,
venku léto.
Co se děje?
- Řekněte to!

Máma - vousy na bradě,
táta šaty nosí,
lev nám běhá v zahradě,
med snášejí vosy.

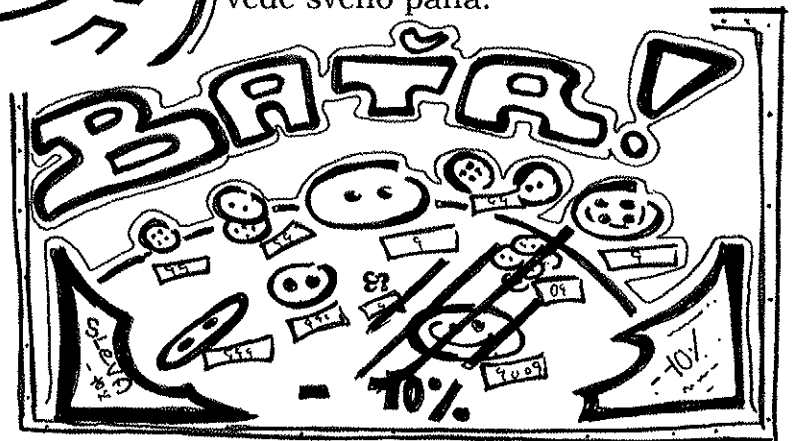
V lavicích jsou učitelé,
ve sborovně žáci,
v klecích pány chovatele
mluvit učí ptáci.

Já tu chodím po ulici,
z večera i z rána,
vidím, jak pes na procházku
vede svého pána.

V obchodě, kde masna má být,
prodávaj se hřebiky
a kde včera obuv byla,
koupíte si knoflíky.

Všechno kolem k zkáze spěje,
ve dne tma jak v pytli je,
v noci zase slunce hřeje,
mě to asi zabije.

Tohle je má noční můra,
strašák všech mých krutých snů,
vždycky když se ráno vzbudím,
doufám, že už neusnu.

Ráno s úlevou se zvedám,
díkybohu - zas jen sen,
potkám mámu s tmavým knírem,
táta v plesovkách jde ven.

/ tik /
KATKA MOTTLOVÁ
LISTOPAD 1996

V Á N O C E

Byly doby, kdy měly Vánoce poněkud jiný význam než dnes. Slavilo se narození Krista, které je opěvováno v mnoha vánočních písních - koledách. Snad každý zná nádhernou vánoční píseň Tichá noc, kterou považují za nejlépe vystihující vánoční náladu. Dle mého názoru z ní doslova sálá slavnostní a poklidná atmosféra období

adventu a svátků. V dřívějších dobách se vánoční stromky zdobily perníčky a pozlacenými ořechy, rozkrajovalo se jablíčko, házelo střevícem, celá rodina zpívala koledy a završením večera byla půlnoční mše v kostele. Na tuto mši chodí dnes i mnoho nevěřících lidí, protože je to bezesporu jedna z nejkrásnějších chvil v roce.

Bohužel mnoho, možná i většina, dětí považuje Štědrý den za chvíli, kdy dostanou hodně nových věcí, a myslím si, že je škoda vidět ve Vánocích jen dárky, protože tím bychom se o moc připravili. Pro mne je vánoční i předvánoční doba časem, kdy lidé mají k sobě bliž, kdy nevidí jen sebe a své zaměstnání, nehoní se jen za penězi a svým vlastním blahobytem, kdy jindy šedá a uniformní okna panelových domů září barevnými žárovkami, kdy se lidé předhánějí ve vánoční výzdobě, kdy prodavači s červenými nosy a zmrzlými prsty postávají u kádí plných kaprů. Je to také čas zářících výloh vánočně vyzdobených obchodů a stylových stánků na vánočních trzích. K této době patří také vůně cukroví, linoucí se krásně uklizeným bytem. Lidé jako by se alespoň na chvíli zprostili svých všedních starostí. Samozřejmě, že i dárky k Vánocům neodmyslitelně patří. Upřímně řečeno, i já bych měla zkažené Vánoce, kdybych pod stromečkem nic nenašla, ale vždyť nejen dárky dělají Vánoce Vánocemi. Vzpomeňme si na to, že člověk má nejen brát, ale i dávat. Bohužel jsou i děti bez rodičů, nebo děti mentálně či jinak postižené v různých ústavech. Mohli bychom třeba vyčlenit nějaké své starší, ale zachovalé hračky a odnést je v půli prosince /nebo kdykoli jindy/ např. do Jedličkova ústavu.

K Vánocům a Novému roku patří neodmyslitelně i silvestrovská půlnoční přání a novoroční předsevzetí, na to bychom také neměli zapomínat, protože každý by měl mít svůj cíl a tajné přání.

Na závěr bych všem chtěla popřát veselé Vánoce a šťastný nový rok 1997 a pokud někoho z Vás čekají v nastávajícím roce přijímací zkoušky, ať už z 5., 7. nebo 9. třídy, pak jejich úspěšné složení.

-tik-

Katka MOTTLOVÁ
prosinec 1996

Milí, přemilí čtenáři, popřípadě posluchači,

můžu začít jednak sebvědomě, tedy: protože rádi děláme lidem radost, máte tu nové číslo našeho časopisu. Ale stejně tak dobře můžu sebekriticky a zároveň trochu výhruzně napsat: máte prostě smůlu, nás se jen tak nezbavíte. Asi ani jedno by samostatně nebylo to pravé ořechové, a tak Vám jenom jednoduše řeknu, že PEL-MEL míní pokračovat i v tomhle školním roce, i když to bude trochu něco jiného než loni. Protože se dobrá polovina redakce vypařila na střední školy, změní se pravděpodobně skladba časopisu, když teď bude i redakce v jiném složení. Tak to je asi všechno. Snad byste jen ještě měli vědět, že jsou v redakci pro zájemce vždycky volná místa. Nemůžeme Vám sice nabídnout plat ani žádnou odměnu, ale koho baví psát, může se literárně vyžít a navíc - on je to docela prima pocit, když Vám Váš výtvar nejen vyjde vytištěn, ale někdo si to třeba i přečte...

Vaše redakce

-dč-

LISTOPAD 1997

DANA ČERNÁ

NEZTRÁCEJTE NĚJ MORŠIL

Bydlel kdysi král
v dálné zemi Burunu,
ten stále něco ztrácel,
žezlo, trůn i korunu.

Tenhle král byl morous,
pořád se jen zlobil,
pro všechno a pro nic,
ztratil totiž mobil.

Ach, ubohý eurotel,
byl úplně nový,
král ho dlouhé roky chtěl,
teď ho chytaj mdloby.

Svolal k hradu celou zem
a řekl jim: „Milí,
princezna je volná všem,
neztrácejte chvíli.

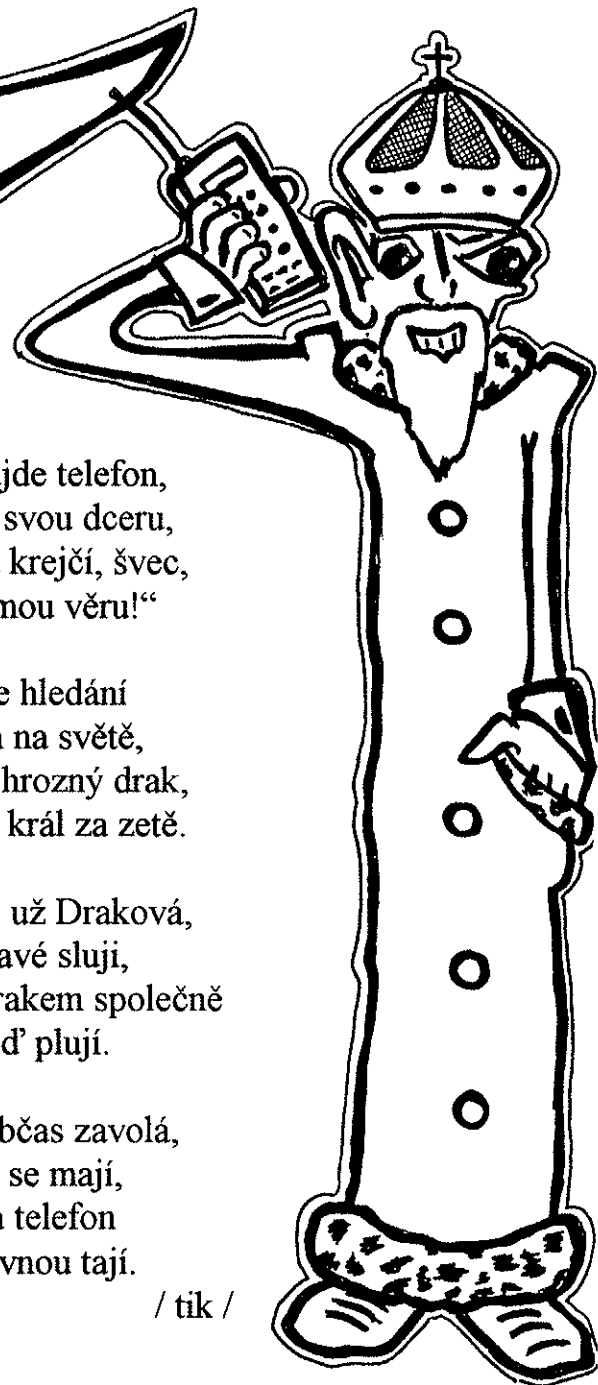
Kdo mi najde telefon,
tomu dám svou dceru,
ať je třeba krejčí, švec,
nelhu, na mou věru!“

Až po roce hledání
byl telefon na světě,
přinesl ho hrozný drak,
teď ho má král za zete.

Princezna, už Draková,
bydlí v tmavé sluji,
s milým drakem společně
životem teď plují.

Král jim občas zavolá,
ptá se, jak se mají,
ale účet za telefon
před královnou tají.

/ tik /

ZUMMER: *Standa. K.*!!

LISTOPAD 1997

Škola v přírodě

Samotný název této chvályhodné akce budí dojem, že byla uvedena v život kvůli dětem. Není tomu tak. Byla vymyšlena jako kratochvíle pro rodiče, zejména pak pro matky. Neboť okamžiku, kdy dítě odjede, předchází mnoho zábavných činností, které jsou zpestřením jednotvárného života pracující ženy.

Nejprve přinese dítě ze školy seznam naprosto nezbytných předmětů, které musí mít s sebou. Pokud kýžené dosud nevlastní, musí zakoupit. Tak mnoho z pánské populace přijde k froté županu, který zabere půl kufru, neboť je nemyslitelné, aby se nadějný svůdce zjevoval děvčátkům ve společné umývárně v pyžamu. Některé matky jsou v pokušení, zda nepřibalit i pásku na knír a vycházkovou hůl.

Když rodiče shromáždí předepsané oblečení, jakož i další „nezbytné“ věci, může nedočkavá matka přistoupit k činnosti, k níž je od přírody nadána – k šití a vyšívání. Všechno musí označit jménem svého potomka. Ať zvolí steh zadní nebo řetízkový, je po hodině vyšívání pevně rozhodnuta v budoucnu nepřítit ani knoflík. Není tudíž divu, že žena založení spíše línějšího hledí si práci ulehčit. Zakoupí tužku na textil, jméno napíše na kousek tkalounku a ten pak pár stehy přichytí na jednotlivé části oblečení. Stane-li se, a jsou takové případy, že žena není založení toliko línějšího, nýbrž vysloveně líného, píše tužkou přímo na šatstvo. To jest na rub trenýrek, triček, pyžam a podobně. To ovšem dítě vypadá, jak statista vybavený z divadelního fundu.

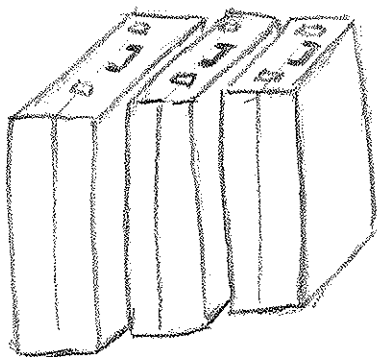
Je tu ovšem řada předmětů, které si žádají jinou techniku označování. Na zubní kartáček nevyšije nic ani ta nešikovnější matka. Tady nastoupí leukoplast, jež popsána a přilepena na stehuvzdorný předmět zaručuje dítěti jeho vlastnictví. Alespoň do té doby, než se působením vody odlepí. Jsou i věci, které odolávají všem pokusům o označení. Například zimní boty s teplým vlasem uvnitř. Přitom je zcela jisté, že stejné boty bude mít nejméně deset dalších dětí. V takovém případě nastupuje vynalézavá matka, která obuv poznamená nějakým osobitým tvůrčím způsobem, třeba zajímavě tvarovanou dírou do podrážky, podle níž dítě spolehlivě pozná svůj „exemplář“.

Některé rodiny s více dětmi na to jdou chytře. Mají hotová razítka, jimiž ve svižném tempu buší do hromady šatstva.

Závěrečná fáze příprav je už dílem pár minut. Věci se poskládají do kufru a matka vyhotoví několik seznamů, z nichž jeden přilepí zevnitř na víko kufru, dva ztratí a čtvrtý uschová tak bedlivě, že se najde u křestního listu při příležitosti vydání občanského průkazu.

Vydrhnuté dítě zásobené skrovným kapesným a bohatými radami je přepraveno k autobusu, usazeno, násilně zulíbáno a odvezeno. Velmi by se mýlil ten, kdo by se domníval, že se rodiče neprodleně oddají zábavě a radovánkám! Sotva totiž autobus zmizí v zatáčce, přepadnou je nejrůznější obavy a předtuchy, které si žertovně pohrávají s jejich nervy až do té doby, kdy dojde první zpráva od dítěte, nebo dokonce od paní učitelky...

Iva Mikolášová

KVĚTEN 1998

PRÁZDNINY NA KRÍDLECH

Letní prázdniny mám již domluvené. Mým společníkem bude jeden velký cestovatel malého vzrůstu. Jeho jméno vám ale neprozradím, to musíte uhádnout sami.

Vyrazíme brzy ráno, kdy ztemnělou oblohu ozařuje jen jitřenka a z nedalekých křovin se ozývají první ranní ptáčata. Už teď cítím, jak mi vítr vhání do vlasů ranní chlad. Pomalu se rozední a já zjišťuji, že pod námi se krajina mění neuvěřitelnou rychlostí. Právě teď jsme nad městem. Míjíme kostelní věž. Z té výšky se lidé na náměstí podobají neposedným kuličkám, které se právě rozutekly z důlku.

V dopoledním mlžném oparu nabíráme značnou rychlost nad dalším městem. Tentokrát však nic nezahlédnu - jsme příliš vysoko.

Blíží se poledne, sluneční paprsky nemilosrdně zvětšují naši žízeň. Proto u blízkého jezu zastavíme, abychom nabrali sílu do dalších kilometrů. Po krátkém odpočinku vzlétáme nad lesy. Z veselých luk na nás vesele mávají slunečnice a dozrávající obilí se vlní v rytmu větru.

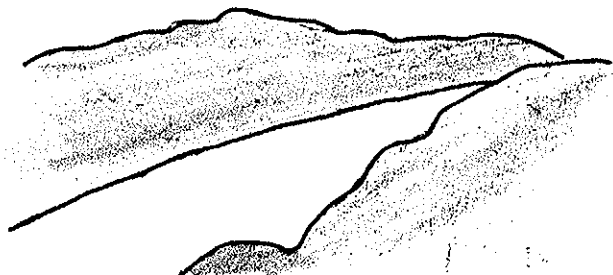
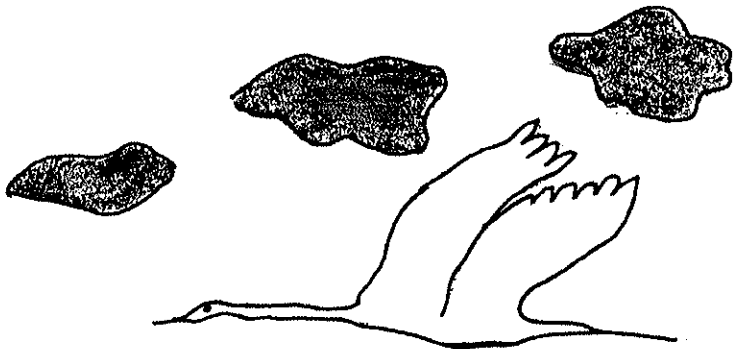
Letíme i podél šumící řeky. Na jejích březích pozoruji plavce a neplavce, jak se radostně šplouchají a stříkají kolem sebe osvěžující kapky vody. Slunce již tolik nepálí, a tak kroužíme nad rozvalinami starého hradu. Ze zdola je slyšet ptačí křik, na který můj průvodce podobným způsobem odpovídá.

Zavírají se mi oči únavou, přesto si však musím vychutnat ten tajemný západ slunce. Při letu se zdá, jako by se lesklý kotouč stále odmítal přehoupnout přes obzor. Zešeřilo se natolik, že obrysy skal lze jen těžko rozpoznat a pokračovat dál by mohlo být nebezpečné.

Po dlouhém celodenním dobrodružství přistaneme v cíli, odkud jsme ráno startovali.

Už víte, kdo je onen cestovatel?

Veronika Kucrová

**Oceněno 1. místem
v soutěži MF Dnes
„Dva měsíce prázdnin“
-červen 1999**

ROK 2000

Rok dva tisíce se už blíží.
Čas století plyne bez obtíží.

Dvacáté první století
až rokem dva tisíce jedna přiletí.

Média si rok ten přivlastnila,
na pravdu vůbec nehleděla.

Počítačů jsou tu mraky,
ale ty nás klamou taky.

Proč jsou velké oslavy?
K čemu je tolik slávy?

Slavili jsme rok tento náš?
Ne. Tak proč tenhle slavit máš?

Sice zmizí jednička.
Ale proč?
Bude prázdná lednička?
Proč! Pro slepičí kvoč.

Chcete slavit tento rok?
Nebo je to pro vás šok?

Divíte se ostatním?
Co se děje s rokem? S ním?

Dítě roku dva tisíce,
přijde hned do prvního měsíce?

Bude to chlapec či děvče?
Přijde s deštníkem do deště?

Jaké jméno bude mít?
Jak mu asi bude znít?

Bude nemocné či zdravo?
Půjde mu lépe tělocvik či právo?

Kdo budou jeho rodiče?
Budou mít dům z žuly nebo čediče?

Proč je otázek více než odpovědí?
To neví ani hlavy chytrých lidí.

Věštby dobré se splní snad.
Ať rok 1999 může klidně spát.

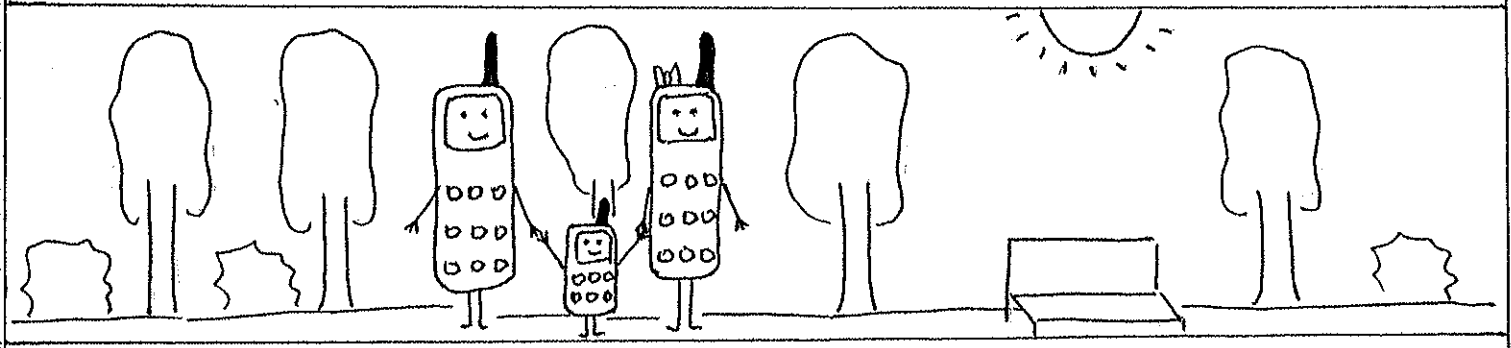
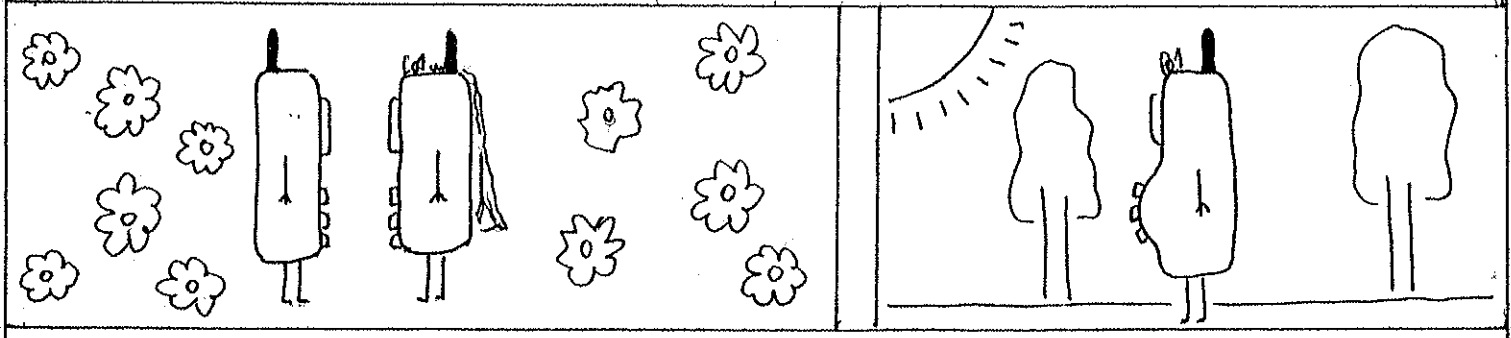
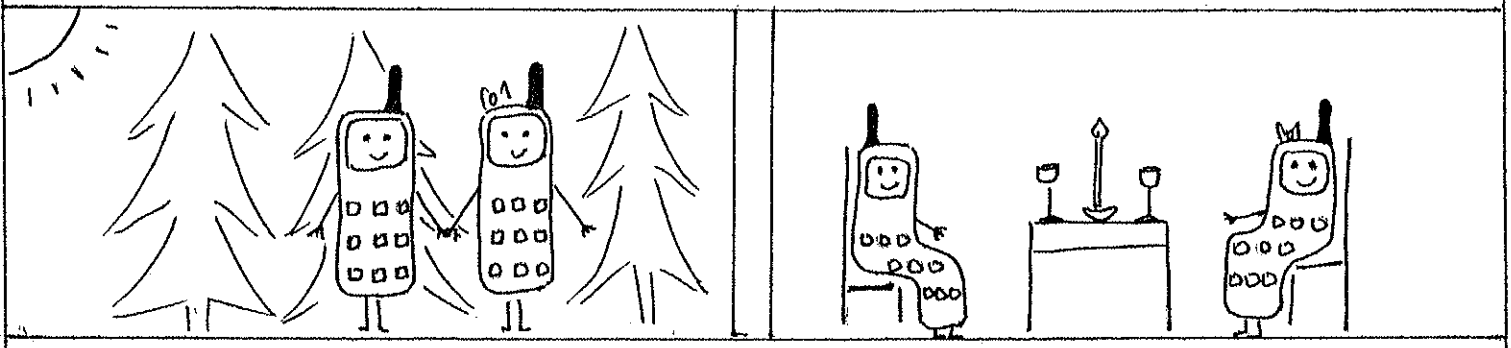
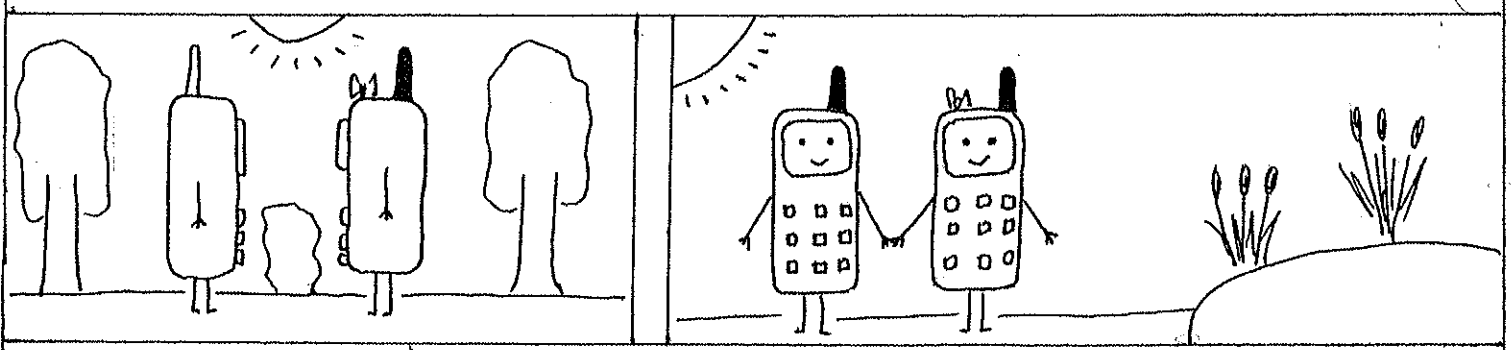
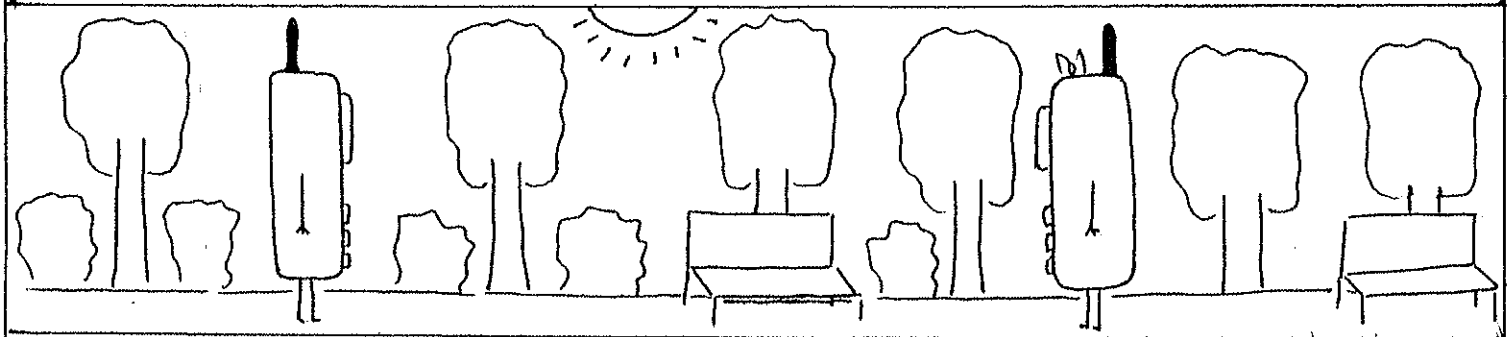
Století dvacáté mít strach nemusí,
že nastane krach, že se lidé udusí.

„Přeji já Ti rok, co odchází,
další roku, dítě mé, ať Ti nic neschází.“

Petra Brabcová

listopad 1999

Monika PSIKOVA' : RODINA MOBITU'

KONEC

Základní škola Donovalská 1684

Pel – Mel

Občasník

Číslo XIII.

Březen 2 000

